

TOVERBERG

1

JAARGANG 1 / 1 ZOMER 2006

**HET BELEEFDE GENOT
CULTURELE EN LITERAIRE KRING**

Het beleefde Genot

Culturele &
Literaire kring
ZEDELGEM

Doornlaan 8, 8210 Zedelgem
0473/28.05.41
hetbeleefdegenot@scarlet.be
Rek. 001-4851739-69

Colofon

Teksten: Alidor De Volder, Els Durnez,
Bart Madou

Kaft: Rika Van Dycke

Vormgeving en illustraties: Bart Madou
en Rika Van Dycke

Foto's: André Callier en Bart Madou

Toverberg verschijnt 4x per jaar, bij
het begin van elk seizoen en wordt
verspreid via de bibliotheken van
Aartrijke, Loppem, Veldegem en
Zedelgem.

De auteurs zijn verantwoordelijk voor
hun bijdragen.

Kopiëren of citeren is toegelaten, mits
bronvermelding

*"Ieder mens die genoegens scheidt in het
voltooien van zijn taak is een kunstenaar;
welke ook die taak is en hoe nederig ze ook
is, hij brengt een kunstwerk tot stand. De
toetssteen is het beleefde genot, het plezier,
de perfectie: het overtuigend resultaat!"*

Henry Van de Velde

Inhoudsopgave

Dichter bij ons: Alidor De Volder	3
Gedichten	10
Fragment op zich	14
Beleefd	15
Site seeing	18
Te beleven	20
Leesgroep	21
Limerickwedstrijd	22

Woord vooraf

"In het hartje van de zomer reisde er een eenvoudig jongmens van zijn vaderstad Hamburg naar Davos-Platz in het Graubündense land. Hij was van plan er drie weken te blijven. Maar van Hamburg helemaal daarheen, dat is een lange reis - te lang eigenlijk in verhouding tot een bezoek van zo korte duur. Zij voert door verscheidene van 's heren landen, bergop en bergaf, vanaf de Zuidduitse hoogvlakte omlaag naar de oever van het Zwabenmeer en per boot over de springerige golven, steeds verder over afgronden, die vroeger onpeilbaar geacht werden."

Beste lezer,

Dit zijn de beginregels van De Toverberg van Thomas Mann.

Een kleine duizend bladzijden verder eindigt dit meesterwerk met de beklijvende zin *"Zie: dit is het beeld van een onlangs voorbij tijdperk, dit is haar grote stompzinnigheid en haar grote verwarring"*.

En tussen deze twee het onwaarschijnlijke epos van Hans Castorp, dat begint met de reis naar Davos.

Laten wij ook op reis gaan, laten wij vooral reizen in onszelf, voor velen is dat meteen ook ver, voor niet weinigen zelfs te ver. Ja, laten we reizen. De volgende rubrieken en artikels kunnen als wegwijzer dienen, een niet verplichte wegwijzer, eentje die zegt 'hier kun je even een oponthoud maken en nadenken over wat er hier staat, maar je kunt ook gewoon doorlopen'. Dat daar de waarheid niet staat hoeft er niet eens aan toegevoegd. Waarheid op zich bestaat immers niet, dé waarheid nog minder. Er is niet één maar er zijn vele waarheden en elke waarheid is daardoor ook een beetje een leugen.

Jij beslist tenslotte wat je ermee gaat doen. Dit eerste nummer is ook een beetje aftasten en een evenwicht zoeken, ja een beetje een verre reis maken en hoe ver ook, elke reis begint met een eerste stap.

We nodigen je uit om mee te stappen en niet alleen om genot te beleven maar ook om nieuwe afwijkende waarheden te vinden.

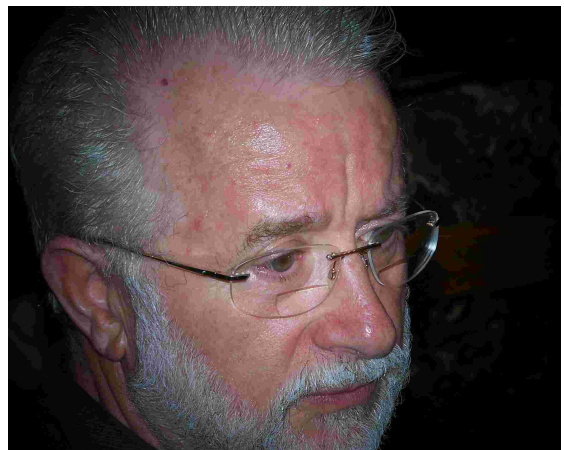
Bart Madou

"Dichter bij ons"

Interview Alidor De Volder

Is de volder sinds de industrialisering van de lakennijverheid een uitgestorven beroep, dan is Alidor De Volder dat zeker niet, de levendigheid waarmee wij de man aantreffen in zijn woning in de Sint-Corneliusstraat is niet alleen opvallend, maar werkt zelfs aanstekelijk.

Een volder was een lakenbereider, iemand die de weefsels volde (of vulde), een bewerking van het weefsel om de vezels dichter ineen te werken.

Ziet Alidor enige overeenkomst tussen het 'vollen' en zijn eigen leven?

Het vollen of het weefsel dichter ineenwerken loopt al mijn ganse leven door mijn zijn. Niet als weefsel van linnen maar maatschappelijk. Toen Christa en ik pas gehuwd waren kregen we veel jonge mensen over de vloer die problemen hadden. Ze vroegen naar mogelijke oplossingen voor hun problemen in relatie of werk.

Uren hebben we op de hoekbank in de keuken of in de woonkamer gebabbeld en ook gepalaverd. Zo hebben we in veel gevallen problemen opgelost of geholpen aan het oplossen ervan.

Het weefsel van de maatschappij iets dichter aangetrokken. Ook nog tot op heden komen regelmatig mensen en vragen ons iets of zij komen met hun tegenslagen en verlangen op de een of andere manier troost of een luisterend oor. Nog iets in die richting, mijn vader was kleermaker en mijn oudste broer ook. Ik denk zelfs dat iedereen die iets schrijft of iets 'doet' en het meegeeft aan de maatschappij aan het 'vollen' is.

***Ik geloof niet in fatalisme maar wel dat alles
gebeurt met een zekere reden,
ik geloof dat alles een zin heeft.***

Ben je als dichter een vroege vogel of eerder een late bloeier? Herinner je nog je eerste gedicht, je eerste verzen?

Ik denk dat ik beide ben, vroeg- en laatbloeier.

Als jonge knaap van 14, 15 jaar was ik na het lezen van een boek zeer aangedaan door de harde werkelijkheid van de zigeuners en voornamelijk van een zigeunerjongetje. Toen heb ik mijn eerste gedicht geschreven.

*Zigeunerkind, wat loop je daar te dromen,
zigeunerkind je lijkt me toch zo moe,
zigeunerkind kom bij me, bij me wonen,
zigeunerkind sluit nu je oogjes toe.*

Er waren drie strofes, ik herinner me slechts het begin. Ik heb het nooit opgeschreven tot nu. Ook in de lagere school moet ik blijkbaar iets gepresteerd hebben want ik mocht samen met nog anderen een eigen opstel voordragen dat in mijn klas bekroond was. Heel veel later, ik was om en bij de vijftig, ben ik begonnen met het systematisch opschrijven van dat wat door mijn hoofd ging. Het waren 'vliegende gedachten', zo dus ook de titel van mijn eerste dichtbundel in eigen beheer.

Alidor De Volder is geboren in Veldegem op 27 februari 1939.

Hij begon zijn beroepsleven als modelmaker bij de gieterijen Alidor Claeys, daarna was hij beeldhouwer-houtsnijder bij de meubelfabriek De Lelie.

Vanaf 1965 gaf hij les in houtbewerking en technisch tekenen, eerst aan het VTI van Kortrijk, later aan het VTI van Torhout.

Hij was dertig jaar lang actief bij de toneelkring 'Int Wroede en int Sotte te Veldegem.

Vanaf 1990 ging hij zich ook interesseren in hypnose, waarin hij zich dan ook vervolmaakte.

Vanaf zijn jeugd was hij ook bezig met tekenen en schilderen en al vrij vroeg volgde hij ook beeldhouwen en houtsnijden.

Hij heeft verscheidene malen tentoongesteld.

Zijn eigenlijke literaire activiteiten begonnen pas rond zijn 50ste. Hij publiceerde twee bundels in eigen beheer.

Waarom ineens weer herbegonnen? Was daar een reden voor?

Er liep veel verkeer op mijn werk, in school, in mijn toenmalige hobby, het toneel. Ik was 365 uur per jaar actief bezig met toneel, ik spreek dan nog niet over de uren buiten de toneelactiviteiten.

Ik ergerde me over vele zaken in de maatschappij. Ik voelde dat ik er niets aan kon veranderen. Toch wilde ik iets doen. Ik schreef daarom mijn ergernis van mij af en kwam met ideeën om iets aan de samenleving te veranderen.

Ik schreef in dichtvorm, vraag me niet waarom. Ik denk dat het zo voor mij voorbestemd was. Ik geloof niet in fatalisme maar wel dat alles gebeurt met een zekere reden, ik geloof dat alles een zin heeft.

Het was toeval in de ware betekenis van het woord. Het 'viel mij toe' om dat op deze manier te mogen beleven. Ik denk dat mijn onderbewustzijn gretig gebruik gemaakt heeft van de geboden gelegenheid om te doen wat ik nu doe.

Ja, wat doe je nu in je dagelijkse leven?

Nu houd ik me bezig met alles en nog wat, ik werk in de tuin, (lochting op zijn Veldegems) . Ik doe onderhoudswerken aan het huis, ik help, waar het kan in het huishouden..., met de kleinkinderen spelen, er zijn voor mijn familie.

Toen ik nog actief was in de maatschappij gaf ik les aan het VTI, eerst in Kortrijk dan in Torhout. Al als kind was ik gefascineerd door het hout als grondstof. Ik mocht eens, als twaalfjarige, een opstel voorlezen in ons 'Lokaal'.

Dat opstel ging er over dat als ik later groot was ik meubels zou maken voor mijn moeder. Jammer genoeg heb ik dat opstel niet meer. Ik herinner me nog hoe het toneelboek openging en alle kinderen die iets mochten voorlezen stonden naast mij te wachten.

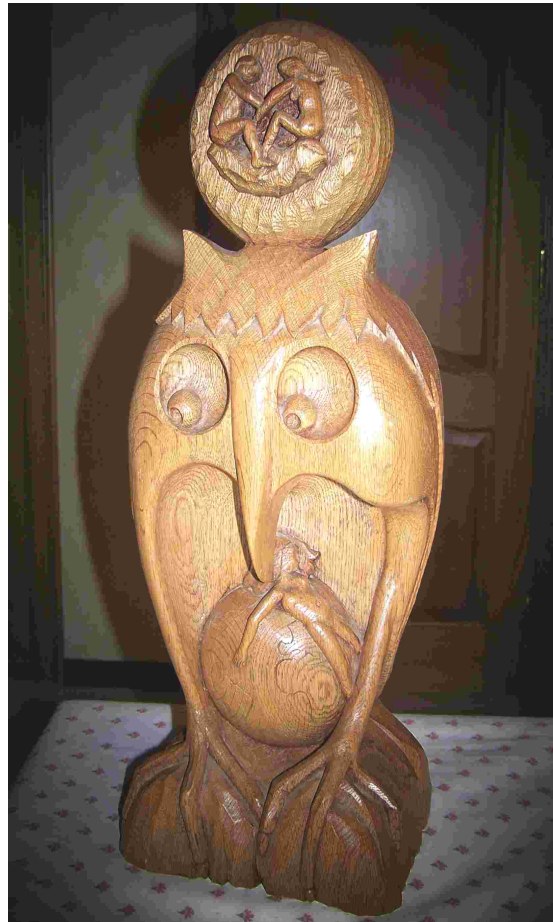
Heeft het dichten je leven veranderd?

Ik durf niet te beweren dat het mijn leven veranderd heeft, het is voor mij gemakkelijker geworden om te leven in deze maatschappij waar zoveel mank loopt. Ik kan beter relativiseren omdat ik een weg gevonden heb om te reageren, zonder iemand voor het hoofd te stoten. Ik wil niet beweren dat ik die problemen kan oplossen maar wel dat ik bepaalde ideeën heb. Ik wilde iets schreeuwen naar de maatschappij, dat heb ik kunnen doen in mijn gedichten. Ik kan nu gemakkelijker problemen aan die op me afkomen.

Het dichten was en is voor mij een soort therapie. Ik schrijf problemen en ergernis van me af. Dat betekent niet dat ik alleen maar dingen aan de kaak stel, ik probeer ook op te schrijven wat mij beweegt, wat me gelukkig maakt, wat mijn ziel aangrijpt. Iets wat ik, misschien, aan anderen kan doorgeven. Bijvoorbeeld houden van de natuur en zijn groen, vogels en dieren. Respect hebben voor 'alles'. Ik heb een gedicht met de titel 'Respect'. Daar vraag ik zelfs om respect te hebben voor een steentje dat ergens ligt. Respect hebben voor de natuur, voor alles om ons heen, voor het eigendom van een buur. Gooi geen vuil uit de wagen, je hebt, bvb je boterhammen in papier, neem dat papier mee naar huis en kieper het niet uit de wagen.

Welke van je gedichten koester je?

Het gedicht dat mij zeer na aan het hart ligt is het gedicht dat ik in het dialect geschreven heb en dat gaat over mijn geboortedorp 'Veldegem'. Ook het gedicht waar ik het heb over het 'Vlaams' waar we zo graag vreemde woorden gebruiken hoewel we Vlaamse woorden hebben met dezelfde betekenis. En het belangrijkste voor mij is: 'Respect'. De wereld zou niet stuk kunnen als iedereen respect had voor iedereen en alles wat er is op de aarde.

Hoeveel gedichten heb je zoal geschreven?

Daar is een tamelijk kort antwoord op te geven. Toen ik begon met schrijven heb ik mijn gedichten een nummer gegeven en meestal ook de datum vermeld. In de voorbije jaren ben ik wat slordiger geworden bij de nummering. Het laatste nummer was 256 ondertussen zijn het er meer dan 350.

Mijn schrijven is in de meeste gevallen zeer impulsief.

Een Alidor De Volder Verzeichnis dus. Hoe komt een gedicht bij jou tot stand? Verander je er nog veel aan eens het op papier staat?

Eén enkel woord kan voldoende zijn om mij aan het schrijven te krijgen, soms is het een zinnetje dat mij aanspreekt, een zinnetje uit een film of boek. Vroeger schreef ik veel als ik het moeilijk had, nu schrijf ik als er mij iets aanspreekt. Het kan 's nachts zijn als ik wakker word dat ik iets opschrijf. Ook voor het inslapen grijp ik soms nog een vel papier en begin te schrijven.

Veel verander ik niet meer aan een gedicht, soms een woord dat niet zo duidelijk weergeeft wat ik bedoel. Ik schrijf snel zonder lang gepeins, het borrelt als het ware op. Ik ben nog midden in de nacht opgestaan om dat wat door mijn hoofd ging op te schrijven. Mijn schrijven is in de meeste gevallen zeer impulsief.

Heb je ooit proza geschreven?

Ik heb twee toneelstukjes geschreven voor kinderen. 'Dertien op een rijtje' en 'De Kroon van de Koning'. Ze werden opgevoerd in de lagere school van Veldegem. Momenteel ben ik bezig met het schrijven van het levensverhaal van mijn vader, hoe het naar buiten kwam dat vader dement werd, hoe hij achteruit ging gedurende de laatste maanden in het bejaardentehuis.

Er al eens aan gedacht om liedjesteksten te schrijven?

Ik heb nooit geprobeerd om in die richting te denken maar toen ik mijn eerste dichtbundel uitgaf zei Bertrand Denys – een vriend, iemand waar ik veel bewondering voor heb – dat veel van mijn gedichten zouden kunnen gebruikt worden om op muziek te zetten.

Een jaar of drie geleden heb ik wel twee kerstliederen geschreven. Eén ervan heeft mijn zoon Christian op muziek gezet.

Heb je een lievelingsgedicht?

Een gedicht dat mij na aan het hart ligt is: 'Respect' dan ook nog het eerste dat in mijn eerste dichtbundel staat

*Als alles stil is rondom mij,
als rust slechts mij omgeeft,
dan voel ik diep, heel diep in mij
hoe sterk mijn ziel herleeft.*

Vraag je een gedicht van iemand anders dan verwijst ik naar Alice Nahon en Guido Gezelle.

Je gedichten gaan heel veel over de natuur, het zijn vaak lyrische ontboezemingen en niet zelden zou je de laatste strofe als een envoi kunnen beschouwen. Prince, prinsesse... Er zit een moraliserend aspect aan vast.

Mijn gedichten gaan veel over de natuur omdat ik me heel natuurverbonden voel, ik geloof dat we enorm veel uit de natuur kunnen halen als we haar op een respectvolle manier gebruiken.

Een ander thema dat heel veel aan bod komt zou ik innerlijke stilte willen noemen, zeker de eerste gedichten uit je bundel 'Vliegende gedachte' gaan daarover. 'Als alles stil is', 'Mijn bange ziel', 'Stilte', 'Overpeinzingen'... Klopt dat?

Ik denk in zoverre dat het klopt omdat ik ervan overtuigd ben dat als men in zichzelf keert, als men zijn nevingedachten kan uitschakelen, als men het dus niet alleen letterlijk maar ook figuurlijk kan stil maken dat men dan enorm veel antwoorden krijgt. We mogen niet vergeten dat ons onderbewustzijn ons altijd kan en wil helpen als we het maar aanspreken. Ik spreek hier als iemand die dit uit hypnose-ervaring gehaald heeft. Ik heb in mijn gedichten gesproken over het stil zijn en ik bedoel daar niet alleen stilte qua geluiden mee, ook innerlijke stilte is belangrijk.

Er zijn ook typisch dichtelijke thema's die opvallend afwezig zijn in je poëzie: passie, erotiek, vader, moeder, dood, afscheid, engagement... ?

Ik heb tot nu twee bundels uitgegeven in eigen beheer. Ik moest een keuze maken qua soort gedicht. Ik heb meerdere passies, ieder 'ding' waarmee ik bezig ben, is het nu tekenen of schilderen, is het beeldhouwen in hout of steen, daar probeer ik me voor honderd procent in te zetten, ook het schrijven drijft me. Ik heb natuurlijk niet ieder genre geschreven maar aangaande de dood heb ik in mijn twee bundels meerdere gedichten die rechtstreeks of indirect gaan over de dood. 'De laatste stap', 'De Weg des levens', 'Het Einde' Ook uit 'Gouden Vleugels': 'Het Verleden' (cryptisch) 'Weer Bestaan', 'Wederkeer', 'De Naakte Boom'

Teksten die over erotiek gaan heb ik niet, die wil ik ook niet. Ik bedoel niet dat erotiek en seks niet belangrijk zijn maar ik voel geen behoefte om het daar openlijk over te hebben. Ik beschrijf wel mijn liefde: het één zijn, het samenzijn. In het gedicht 'Samen Zwijgen' die over ons beleven van de liefde gaat zeg ik tot slot 'Samen zijn we één.'

Een gedicht over mijn vader stond op zijn doodsprentje waar ik schrijf 'hoe' en 'wat' mijn vader voor mij was. Eenzelfde gedicht heb ik voor en over mijn moeder geschreven. Er staan gedichten over afscheid nemen o.a. 'Het einde' naar aanleiding van de dood van mijn vriend Hugo.

Op twee, drie uitzonderingen na (Esoterisch) zijn al je gedichten strofisch en volgen ze een vaste rijmstructuur. Zowat de helft heeft het gekruiste rijmschema ABAB (Nevel), ook sterk vertegenwoordigd is het gebroken rijm ABCB (Gouden Vleugels). Opvallend zijn de vierregelige strofen. Helpt het rijmen jou?

In het begin hielp het rijmen me om op een bepaalde manier iets te zeggen. Ik had andere dingen geschreven, zonder dat het rijmde maar ik vond er minder aan. Een bepaald schema volgen heb ik nooit bewust gedaan, ik wist tot nu toe niet echt dat er schema's bestonden of hoe men ze noemde. Ik geloof dat ik zo schreef omdat alle gedichten die we op school leerden rijmde. Ik had nog iemand horen zeggen: 'die schrijft volgens dit of dat schema.' maar ik ken het dus niet. Nu kan ik echter gemakkelijk een gedicht schrijven dat niet rijmt. Ik had vroeger het gevoel dat een gedicht niet echt was zonder rijm. Ik heb wel graag dat er cadans in mijn verzen zit.

In Esoterisch, één van je mooiste gedichten vind ik, speel je met de tijd die je als een relatieve ervaring aanduidt, maar het lijkt mij alsof je hoe dan ook, steeds bij het nu terecht komt, van waaruit je het verleden beschouwt maar ook de toekomst peilt. Hoe is dat gedicht tot stand gekomen? Heb je er een bijzondere band mee?

'Esoterisch' is een gedicht dat mijn innerlijke overtuiging weergeeft dat we niet nu alleen leven. We leven op verschillende niveaus op hetzelfde moment misschien. Ik beweer niet dat we lichamelijk op verschillende plaatsen tegelijkertijd aanwezig zijn, hoewel ik het niet uitsluit. Ik geloof dat verleden, heden en toekomst 'nu' zijn. Als ik over het nu spreek kan dat veel beduiden.

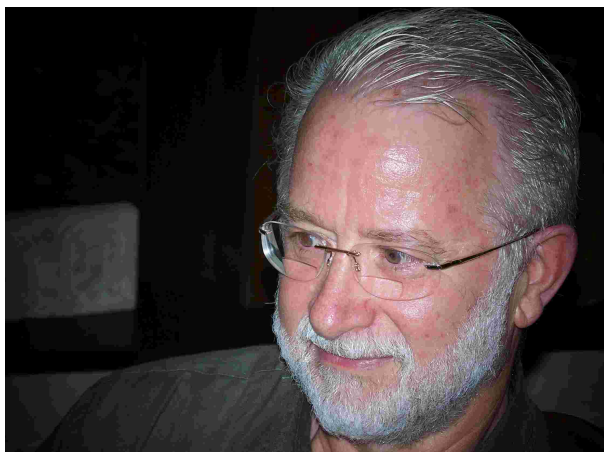
Een klein voorbeeld van deze bewering: als ik in een auto zit met mijn familie dan beleef ik op hetzelfde moment deze drie zijnsniveaus. Waar ik zit is het heden, voor mij ligt de toekomst die ik kan zien en in mijn achteruitkijkspiegel zie ik het verleden. Weliswaar niet op hetzelfde

moment, maar toch. Ik kan rijden en dromen van het verleden terwijl ik naar de toekomst kijk. Het is heel moeilijk om uit te leggen wat het 'nu' betekent. Mijn familie kan terwijl ik naar de toekomst kijk met het verleden bezig zijn of andersom. Ik geloof aan parallelle werelden, 'hier en nu'. In mijn gedicht 'Esoterisch' wilde ik weergeven hoe moeilijk het is en hoe ingewikkeld het is om slechts hier en nu te leven in de betekenis die wij eraan geven. Ik heb veel gelezen over andere ideeën in die richting, over mensen die iets beleven dat soms honderden jaren geleden gebeurd is, over parallelle werelden, over het 'holografisch universum'. 'Het fascinerende van feiten', 'De wereld van het ongrijpbare.'

Iemand die al 'alles' heeft en niet meer kan dromen 'leeft' niet meer

Gouden vleugels wordt als het ware overspoeld door dromen met die lange oo-klank, als vele van je gedichten heeft het een licht moraliserende toon op het einde: 'maar, wie echt zijn droom blijft dromen, krijgt zijn leven goudomrand'. Het is het openingsgedicht van de bundel met de gelijknamige titel. Een belangrijk gedicht voor jou neem ik aan?

Het is zeker niet belangrijker dan vele van de anderen. Ik had een titel in het hoofd voor mijn bundel en deze titel gaf mij de impuls om er een gedicht over te schrijven. Als we steeds gaan twifelen over wat we graag zouden doen of hebben dan komen we tot niets, maar als we positief met iets bezig zijn dan komen onze dromen steeds uit, zeker als we met onze voeten op de grond blijven. Ik droom ervan koning van Engeland te worden is tamelijk onrealistisch hoewel als je gelooft aan het reïncarneren dan is ook dat mogelijk, uiteraard na dit bestaan afgesloten te hebben. Ik ben ervan overtuigd dat ons leven waardeloos zou zijn zonder dromen. Iemand die al 'alles' heeft en niet meer kan dromen 'leeft' niet meer.

Ik meen ook dat onze dromen (verlangen naar iets) meestal veel kleurrijker zijn dan nodig, als dan een deel van de droom uitkomt dan hebben we nog meer dan we eerst gehoopt hadden. Daarom geven we aan onze dromen een gouden tint.

Nevel is dan weer heel picturaal. Ik vind dat het een typisch Alidor De Volder gedicht is. Het oog van de beeldende kunstenaar?

Dat kan wel zo zijn dat ik geprobeerd heb met woorden te schilderen. Ik heb in elk geval geprobeerd te verwoorden wat het me deed de mist zien die de dingen omfloerst die contouren verzacht en ook laat vervagen. De nevel maakt alles ook stiller en toch op de een of andere manier meer intens.

Welke vijf gedichten neem je mee naar een onbewoond eiland?

Ik geloof niet dat ik gedichten zou meenemen, ik zou wel potlood en papier meenemen! Ik denk dat ik daar zou leven met de natuur, luisteren naar de geluiden van alles rondom mij, kijken naar de kleuren en het groen. Als ik gedichten zou meenemen dan zou mijn keus vallen op weemoedige gedichten, ik denk dat ik tamelijk weemoedig van aard ben.

Heb je nog literaire toekomstplannen?

Ik ben bezig met het opschrijven en verwoorden van de aftakeling van mijn vader. Hij is in 2000 op negentigjarige leeftijd overleden. Ik probeer de episodes samen te vatten die ertoe hebben geleid of aantoonde dat vader al heel jong op weg was om later dement te worden,

gebeurtenissen die typerend kunnen genoemd worden zoals naar huis rijden en niet meer weten waar je woont. Moeten vragen aan je zoon hoe moet ik naar huis rijden, of links waarheen is dat dan. Als jonge man van dertig uit de trein stappen en niet weten welke kant opgegaan daar alles zo vreemd is. Te voet naar een vriend gaan, gedurende de oorlog, om karnemelk te halen. Het had gesneeuwd, vader kwam drie uur later thuis, bezweet en ontsteld. Hij had het huis niet gevonden. De vriend woonde een kleine kilometer verderop. Ik zou ook graag alle Veldegemnaars, die dichten, al is het slechts één gedicht eens samenbrengen zodat we samen iets zouden kunnen realiseren, bijvoorbeeld een poëzieavond verzorgen.

Maar je bent niet alleen literair bezig, je tekent, schildert, beeldhouwt... Wat zijn daar je plannen?

Ik teken regelmatig met potlood, vroeger heb ik geschilderd of ook pentekeningen gemaakt. Als kind al heb ik veel in hout gebeeldhouwd. Thans houd ik me onledig met beeldhouwen in marmer. Ik heb al het hoofd van mijn zoon en dochter gekapt, nu ben ik bezig met een beeld van Sint-Jozef in witsteen. Nu wil ik een eigen geboetseerd werk beeldhouwen, ik weet echter nog niet wat het wordt. Ik heb nog enorm veel plannen, ik denk dat ik een volgend leven nodig zal hebben om alles te realiseren wat nog door mijn hoofd spookt. Spoken zijn voor mij goede geesten hoor. Ik geloof zelf en hoop dat iedereen ooit zal geloven dat we eens terugkomen. bijna alle religies gelooft men aan reïncarnatie. Niemand zou de wereld kapotmaken als hij of zij wist dat we hier ooit opnieuw zouden leven.

je

In

Interview Bart Madou

Sint-Jozef (in opbouw)

GOUDEN VLEUGELS

Dromen hebben gouden vleugels,
vleugels zweven op de wind.
ook mijn vele droomidylles
die ik had als man, als kind.

Dromen verven wij steeds prachtig,
anders is een droom niet echt.
Als wij later dan ontwaken
blijft van 't droombeeld niet veel recht.

Dromen hebben alle mensen,
't leven wordt door dromen zacht.
gaan de kleuren dan vervagen
en blijft er toch iets van die pracht.

Dromen hebben gouden vleugels,
vallen ons soms, uit de hand.
maar, wie echt zijn droom blijft dromen
krijgt zijn leven goudomrand.

Uit Gouden Vleugels (1996)

GEDICHTEN ALIDOR DE VOLDER

RESPECT

Heb eerbied voor wat om je is,
al is het maar een steen
voor mensen' en voor de natuur,
voor alles om je heen.

Bekijk een bloem met veel respect,
heb eerbied voor het land,
behandel elk zoals het hoort,
eerbiedig bos en strand.

Heb eerbied voor een vogel klein,
vereer een bloem, het gras.
Heb eerbied voor een beek of gracht,
zie t wonder in een plas

Ook oude mensen zijn het waard,
een baby of een vrouw,
elk kleinste stukje der natuur
verdient veel eer en trouw.

Heb eerbied voor een anders goed,
voor 't huis van de gebuur
voor God en voor wat heilig is,
voor land en voor cultuur.

Als iedereen respect vertoont
voor alles om zich heen,
al is het nog zo klein of broos
verdwijnt pijn en gewezen.

IK KIJK EEN MEREL

Ik kijk een merel, hij huppelt
pikt en huppelt weer.
Snavel proppensvol,
vlugge passen, vleugels wieken.
De zwarte schicht verdwijnt.
De haag slokt hem.

't Piept uit vele kleine kelen.

Gele snavel, zwarte kop en vleugels.
Het zoeken start opnieuw.
In de haag verstomt het piepen.

De schreihalzen wachten.

Nieuwe lading komt er aan.
Moeder merel, zonder goudbek,
duikt de wirwar van de haag
met doodsverachting moedig in.

Altijd weer, honger die gestild moet.

In de tuin scheert mamamerel,
en ook vader, dreigend langs mijn hoofd.
Ik woel de aarde,
de vogels zijn direct paraat.
Pikken op geen meter afstand.
De kroost maakt moedig en onvervaard.

Uit Wij Dichter(s) samen (2001)

(2006)

ESOTERISCH

- 1) Waar ik af en toe aan denk
mijn toekomst
is voorbij.
't Verleden
ligt in 't heden vast,
zoals de toekomst
nu!
- 2) Dromen,
waarom zou ik
niet?
Ze brengen mij
vooruit
naar toen
als het nog komen moest
uit lang
vergeten
tijd.
- 3) Ik leef
nu
naar mijn toekomst toe,
die gisteren
reeds was,
die heden
reeds verleden is
en
morgen
komen moet.
- 4) Mijn leven
dat ik morgen leef,
is nu reeds
lang voorbij.

Mijn leven,
dat ik gist'ren had,
is lang nog niet
geweest.

Mijn leven
dat ik nu beleef,
is morgen
reeds toekomst
en was
gist'ren
nu!

Uit Vliegende Gedachten (1992)

NEVEL

Door dunne slierten nevelstroken
priemt bleek een zonnestraal.
De struiken blijven halfverdoken
de kleuren zijn slechts vaal.

De nevel bindt zich tot één deel,
de zonnestraal verdwijnt,
van vormen zie je niet meer veel,
hoewel nog klaarte schijnt.

Omfloerst is 't al in die natuur
en vochtig-kil de lucht.
Gedoofd is ook het zonnevuur,
't geluid lijkt als een zucht.

De nevel houdt het licht in toom
en ook 't geluid verstomt.
Elk levend wezen houdt in schroom.
nu stil zijn bek, zijn mond.

Uit Gouden Vleugels (1996)

IK

De lucht jeukt mijn gezicht
Ik krab verborgen vlinders,
Ze rits'len langs mijn neus
En stoeien door mijn haar.

Mijn ogen drinken kleuren,
Ze plonzen in mijn brein.
Een regenboog als spinnenweb,
Een zonnestraal - satijn.

Er trilt muziek zo merelzoet,
Een tremolo bezingt mijn oor.
Mijn hart ontluikt als rozenknop.
Bedwelmt ontwaakt mijn slapend zijn.

De lucht beweegt zo vlinderzacht
De geur zo seringzoet.
De zonneschijn zo liefdeswarm.
De zoele aarde – moederschoot.

Mijn geest doorklieft de zwaluwlucht.
Mijn hart doorflitst het zwerk.
Een leuwerik hangt in mijn geest
En tiereliert een meesterwerk.

(2006)

EEN BOEK BELEVEN

Een boek brengt mij
naar plaatsen
daar waar ik nooit zal komen,
naar oorden ver in het heelal.
Ik beleef avonturen
die ik
anders nooit zal beleven.
Ik zie landschappen
en heuvels,
bomen en bloemen.
Al zie ik ze niet echt,
ze zijn daar,
diep in mijn geest.
het boek brengt mij
naar mijn dromen.
Ik word de koene held,
de dapp're ridder.
Ik leef als Kelt,
heel intensief,
'k woon in een wigwam
'k ben Sioux of Apache.
Ik wandel en kruip door
duistere krochten in
oude burchten en kastelen.
Ik word verliefd op een mooie prinses.
Een boek is als een droom.
Mijn geest ademt de woorden,
ik word één met het verhaal
met het oord of het gebeuren.
Ik beleef het leven,
het andere.
Als ik schrijf
ga ik zweven.
Ik ben waar mijn gedachten zijn.
Ik beleef wat ik wil
wat ik droom
wat ik schrijf.
Ik leef
ik ben anders.

(2006)

HET BOEK

Ik drink met gulz'ge ogen,
de letters van het blad
en ga zo in een vreemd gebied
waar ik geen binding had.

De woorden brengen mij ver weg
door wat ze mij vertellen.
Ik reis zo naar het poolgebied
of waar ze bomen vellen.

Ik lees van verre oorden,
van 't natte regenwoud
en voel de vocht'g' kilte
van boom en kreupelhout.

Lees ik over de zuidpool
met ijs en eeuw'ge sneeuw
dan gaat mijn huid gaan krimpen
zo, bij 't brullen van een leeuw.

Het indiaanse leven daar in Amerika
brengt mij de geur der prairie.
Lees ik van het gebergte
lijkt het alsof ik het zie.

Ik reis terwijl ik boeken lees.
Ik besef niet alle woorden,
maar als mijn hart goed luistert
kom ik naar verre oorden.

De sneeuwstorm bij de eskimo's
die laat mijn hart verstijven
en als ik over paarden lees
voel ik hun warme lijven.

Met boek en geest ga ik op reis
ik voel het in mijn hart.
Ik voel terwijl ik boeken lees
de vreugd' en leed en smart.

(2006)

HET BOS

Het bos, diepe schaduwen,
zonnevlekken op varens en struiken.
Blauwe lucht door het bewegende
bladerdek.

Droge blaren op een paadje,
zacht knerpend onder de druk
van een wand'lende voet.

Uitgetreden sporen van mensen
die het bos beminnen.

Knakkende takjes, droog,
uit de kruinen geblazen
door een steeds zijnde wind.

Bramen die woekerend een
dode wortelstok omranden.

Mossen tussen dotten groengeurig wuivend
gras.

Ruw-knoestige boomstammen
vol korstmos en spinnen.

Laaghangende takken en
dorre, bladloze twijggjes, gestikt
onder het geweldige, bladgroene,
kruinengewelf.

Greppels vol blaren die doodgaan naar leven,
herschepend tot humus die
de bodem weer voedt.

Moerasnatte plekken
met watergewassen die hun levensdag
slijten.

In de lente de bodem vol witte anemonen
verrijkt nog met de boshyacint.

In de zomer een koel, lommerrijk dak
boven wand'lende hoofden.

In de herfst een schilderspalet van
geel-bruin-rode kleuren,
gemaakt door het stervende blad.

In de winter een klaarheid
door bladloze kruinen en
beschuttend tegen een huilende ijzige wind.

Onderdak biedend aan vogels en dieren.
De woning van wild en duizend insecten.

Ik hou van het bos,
long van de aarde.

(2006)

“Fragment op zich”

Uit 'Kunstobjecten' van Jeanette Winterson

Stel dat we een pact sluiten met een schilderij en afspreken ervoor te gaan zitten om er een uur lang helemaal alleen, zonder afleiding naar te kijken. Het schilderij moet dan een origineel zijn, geen reproductie, en het liefst moeten we het mooi, of in elk geval aardig vinden. Wat zou er dan gebeuren?

Groeiend gevoel van onbehagen. Wanneer heb je voor het laatst geconcentreerd en doelbewust naar slechts één ding gekeken? Ons dagelijks leven is een soort wazige brij. Als we naar het theater of de bioscoop gaan, veranderen de beelden die we voor ons zien aan één stuk door en worden we ook nog afgeleid door de taal. Onze dierbaren kennen we zo goed dat we niet meer naar ze hoeven te kijken en de ironie van het huwelijksleven wil dat we dat ook niet doen. Maar hier hangt nu een schilderij en we hebben afgesproken dat we er een uur lang naar zullen kijken. We merken dat we niet zo goed zijn in kijken.

Groeiende neiging tot wegdromen. Dwaalt mijn geest af naar mijn werk van vandaag, naar de voetbalwedstrijd, naar wat ik vanavond zal eten, naar seks, naar alles wat me maar kan afleiden van het schilderij?

Groeiende neiging tot fantaseren. Na een tijdje te hebben gedagdroomd, zal een schuldbeuwt of plichtsgetrouw persoon zich weer tot het schilderij proberen te bepalen. Waar gaat het over? Is het een landschap? Is het figuratief? Of interessanter nog, is het een naakt? Als het schilderij een vluchtweg beidt, dan moet ik die nu nemen. Ik kan verhalen verzinnen over de figuren op het doek, zoals kunsthistorici zo graag mogen vaststellen wie wie is op Rembrandts Nachtwacht. Nu voel ik me een stuk zekerder, omdat ik me echt met het schilderij begin bezig te houden. Een schilderij is toch wat het voorstelt? O jee, dat van mij is abstract. Doet er niet toe, zou dat roze me staan?

Groeiend gevoel van ergernis. Waarom dóét het schilderij niets? Waarom hangt het me daar wat aan te gapen? Waar is dit schilderij voor? Schilderijen zouden een prettig gevoel moeten geven maar dit schilderij maakt me nijdig. Waarom zou ik het moeten bewonderen? Het bewondert mij duidelijk niet...

'Bewonder me' is de behoefte die zo vaak aan onze manier van kijken ten grondslag ligt. De eis dat kunst de werkelijkheid van de toeschouwer weerspiegelt. Een echt schilderij is zo onweerstaanbaar onafhankelijk dat het daar niet toe in staat is, of het moest toevallig zo zijn. Zijn realiteit is fantastisch en niet alledaags.

Jeanette Winterson, Kunstobjecten. Essays over extase en onbeschaamdheid. Contact, Amsterdam 1996 (vert. van Art objects)

“Beleefd”

Kunst(fiets)route Zedelgem

In het weekend van 29 en 30 april organiseerde de Cultuurdienst van Zedelgem een kunst(fiets)route in het kader van de Week van de Amateurskunsten.

Met deze manifestatie trad Het beleefde Genot voor het eerst naar buiten.

De inbreng bestond uit het toeleveren van 10 x 3 gedichten van plaatselijke dichters en/of leden van Het beleefde Genot. Het feit dat we 10 dichters bereid vonden om drie van hun werken ter beschikking te stellen was voor ons een zeer bemoedigend signaal. Er zijn nog creatieve literaire geesten in de gemeente. Langs de oude trambedding en op andere plaatsen was er werk te lezen van Anny Aelter, Alidor De Volder, Annelies Cappaert, Bart Madou, Danny Verstegen, Lut Beuselinck, Maarten Crappé, Mia Sneppe, Michiel Neels en Nadine Ooghe.

Verder organiseerde Het beleefde Genot een limerickwedstrijd en was er ook gelegenheid voor de bezoekers om hun regeltje bij te dragen aan een kettinggedicht.

Tenslotte mogen we ook niet vergeten dat twee kernleden van Het beleefde Genot als individu deelnamen aan deze kunst(fiets)route, met name Rika Van Dycke met grafisch werk in de raadzaal van het gemeentehuis en Bart Madou met een installatie rond het thema 'Aangaande de droom...' in de Groene Meersen.

Lezing “Het schone van de schone schijn”

Op donderdag 4 mei hield Bart Madou een lezing over “Het schone van de schone schijn – Wenen anno 1906”. Deze lezing werd geïllustreerd met een powerpointpresentatie.

In het eerste deel werd vooral ingegaan op de Ringstrasse en de figuur van Otto Wagner en op de schrijvers Arthur Schnitzler en Hugo Van Hofmannsthal.

Na de pauze kreeg de schilder Gustav Klimt alle aandacht.

Brussel en “Het verlangen naar schoonheid”

foto: aca

Zaterdag 6 mei togen wij met 18 deelnemers naar Brussel, dat in een stralende zon lag. Voor de middag stond er een stadswandeling op het programma. We vertrokken aan het Berlaymontgebouw en stapten via de Maria-Louisasquare, de Palmerstonlaan en de Ambiorixsquare naar het Jubelpark.

Onderweg konden kennis maken met enkel fraaie gevels zoals het Van Eetveldehuis van Horta, het huis Saint-Cyr van Stauven, een leerling van Horta, het Lambeaux tempeltje met het bas-reliëf het rijk der zinnen, een vroeg werk van Horta en ten slotte het pas gerestaureerde Maison Cauchie, helemaal ontworpen en ingericht door de bewoner zelf, de multidisciplinaire kunstenaar Cauchie.

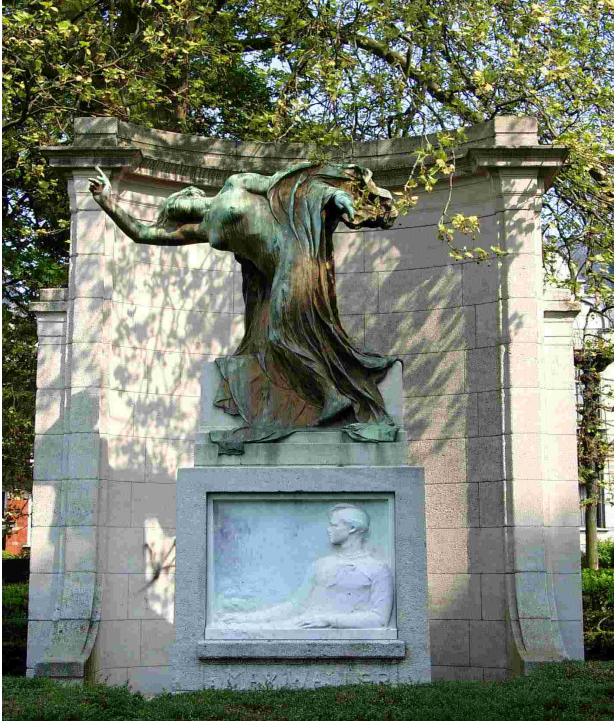

Voorgevel Maison Cauchie (detail)

foto: aca

Ook Lambeaux, Meunier en de Lalaing. Bij het monument opgericht ter nagedachtenis van Max Waller, stichter van la Jeune Belgique, hielden we even halt. Max Waller werd geboren in 1860 en is op 29 jarige leeftijd gestorven. Hij was bevriend met Fernand Khnopff, Georges Rodenbach, Emile Verhaeren en de kring van "les XX". Daar konden we luisteren naar een gedicht van Hélène Swarth (1859-1941).

Het levensverdriet van Hélène Swarth werd veroorzaakt en gevoed door een aantal ongelukkige liefdes. Het religieuze en haar liefdes- en zielsverdriet waren dan ook de hoofdthema's in haar gedichten. In haar meisjesjaren was ze ondermeer verliefd op Max Waller. Zij betreurde haar onvervulde liefde voor hem die zij de 'de blonde liefste' noemde in haar bundel Rouwviolen (1889).

Monument Max Waller foto: aca

ZIJN DOOD

O God! nu is mijn liefste dood,
Mijn leeuwrieklied, mijn morgenrood,
Mijn zonnestraal, mijn lentevreugd,
De blonde liefste van mijn jeugd!

Ik heb zijn eenzaam graf bezocht.
Dat was een lange bange tocht.
Mijn hart, dat sloeg en joeg mij voort,
Als wachtte ginds zijn liefdewoord.

Ik vond de plek, de grond was week...
Daaronder slaapt hij, koud en bleek.
Een heuvel bloemen, blank en frisch...
Daar slaapt hij in de duisternis.

Veel blonde bijen gonsden zacht.
Ik had viooltjes meegebracht.
Veel jaar geleên, in 't blij getij,
Bracht hij viooltjes mee voor mij.

De hele groep werd na de middag verwacht in het restaurant van het Muziekinstrumentenmuseum - het M.I.M. - , gevestigd op de 6de verdieping van het prachtige gerenoveerde huis Old England. Behalve van de art nouveaustijl van het gebouw, konden wij ook genieten van een uitgebreid panorama op de stad.

Als laatste activiteit brachten we in de namiddag een geleid bezoek aan de tentoonstelling "Het verlangen naar schoonheid". Dankzij onze gids werden we ingewijd in de geheimen van zowel de Wiener Werkstätte als het Stoclethuis, nog altijd met een waas van geheimzinnigheid en ontoegankelijkheid omgeven.

Tot slot willen we nog vermelden dat Het beleefde Genot felicitaties ontving voor haar naam vanwege het Paleis voor Schone Kunsten.

Wolfgang en Rik: een dubbelbezoek

Zaterdag 20 mei, afspraak aan de ingang van het concertgebouw.

Onder de deskundige leiding van Johan Huys bezochten wij de tentoonstelling Mozart Romantisch, waarin een idee gegeven werd van de wijze waarop de grote componist tijdens de Romantiek gepercipieerd werd. Een volbloed romanticus zo te zien, die er in het uur van zijn dood nog in slaagt enkele maten aan zijn Requiem toe te voegen. Enkele 'romantische' prenten, 'bijgewerkte' partituren, een paar interessante eerste drukken (o.m. Don Giovanni), merkwaardige opdrachten (opvoering van Der Messias – Mozart herwerkte inderdaad Händels Messiah – naar aanleiding van de officiële opening van het Zuidstation in Brussel) en zelfs een heuse verzameling postzegels over de man die meer dan welke beroemdheid ook op postzegels afgebeeld werd.

De installatie van Johan van Geluwe was dan weer op het randje van de kitch, maar wel nog apprecieerbaar.

Een beetje in tegenstelling met de spontaniteit en de directheid die het werk van Rik Poot uitstraalt. Expressieve beelden zonder compromissen, ze spreken voor zich. Het dubbelbezoek werd ten slotte afgerond met een aperitiefje – het is bijna een traditie geworden! – in het café van het concertgebouw.

Sculptuur (Rik Poot)

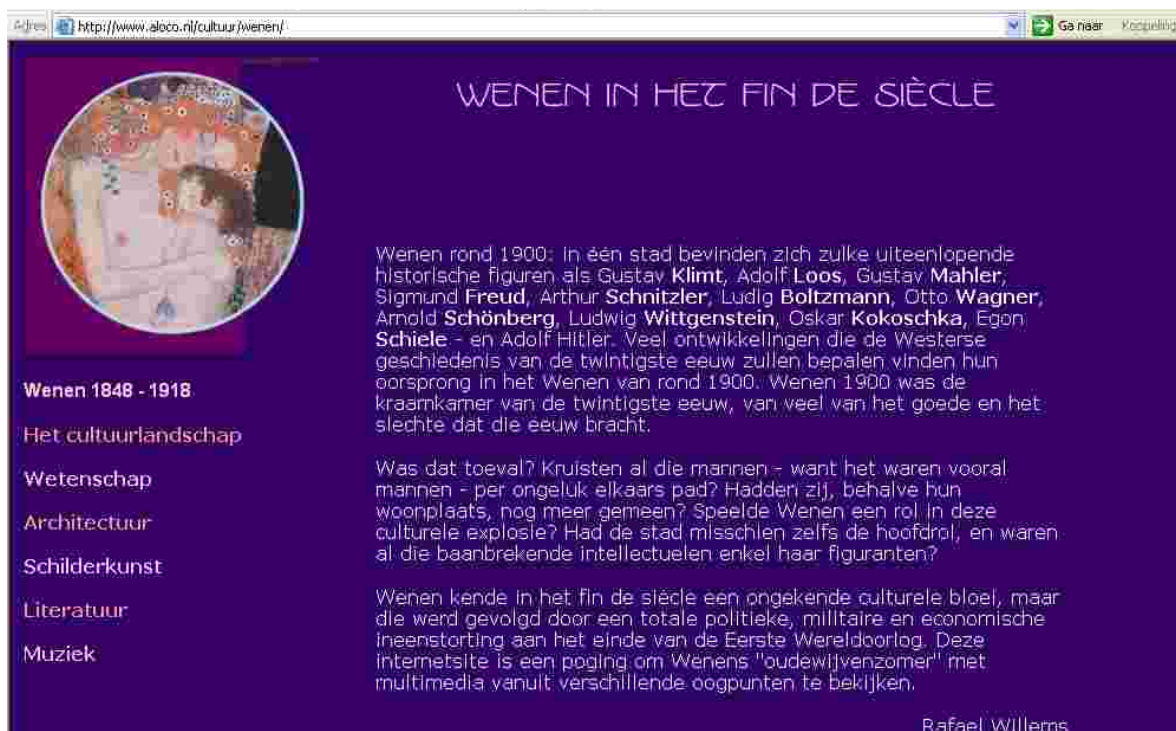
foto: bma

(bma

"Site seeing" : Wenen, fin-de-siècle

www.aloco.nl/cultuur/wenen

Bovengenoemde site is in feite een subsite van www.aloco.nl. Aloco (of eigenlijk @:loco) moet, voor zover de beperkte informatie die voorhanden is, een tweeledig, familiaal vertalercollectief zijn.

WENEN IN HET FIN DE SIÈCLE

Wenen rond 1900: In één stad bevinden zich zulke uiteenlopende historische figuren als Gustav Klimt, Adolf Loos, Gustav Mahler, Sigmund Freud, Arthur Schnitzler, Ludvig Boltzmann, Otto Wagner, Arnold Schönberg, Ludwig Wittgenstein, Oskar Kokoschka, Egon Schiele - en Adolf Hitler. Veel ontwikkelingen die de Westerse geschiedenis van de twintigste eeuw zullen bepalen vinden hun oorsprong in het Wenen van rond 1900. Wenen 1900 was de kraamkamer van de twintigste eeuw, van veel van het goede en het slechte dat die eeuw bracht.

Was dat toeval? Kruisten al die mannen - want het waren vooral mannen - per ongeluk elkaars pad? Hadden zij, behalve hun woonplaats, nog meer gemeen? Speelde Wenen een rol in deze culturele explosie? Had de stad misschien zelfs de hoofdrol, en waren al die baanbrekende intellectuelen enkel haar figuranten?

Wenen kende in het fin de siècle een ongekennde culturele bloei, maar die werd gevolgd door een totale politieke, militaire en economische ineenstorting aan het einde van de Eerste Wereldoorlog. Deze internetsite is een poging om Weniens "oudewijvenzomer" met multimedia vanuit verschillende oogpunten te bekijken.

Rafaël Williams

Wenen 1848 - 1918

Het cultuurlandschap

Wetenschap

Architectuur

Schilderkunst

Literatuur

Muziek

Zoiets als Jansen en Jansen, maar dan Willems en Willems. Zij staan in voor vertalingen, taalcursussen (Nederlands voor anderstaligen, Engels, Duits en Frans). Broer en zus? Wat wel onmiddellijk opvalt op hun homepage (huispagina?) is een postzegelgrote afbeelding van Otto Wagners Kirche am Steinhof. En als je daar op klikt, zit je meteen in Wenen, en niet zomaar in Wenen. We vinden een heel uitgewerkte documentatie over het Wenen van het fin-de-siècle. Het einde van de 19de eeuw, wel te verstaan.

Dit onderdeel is netjes ingedeeld in 7 logische rubrieken: een beetje geschiedenis, het tijdperk van keizer Frans Joseph (1848-1918) – zeventig jaar dezelfde absolute monarch op de troon, je zou voor minder je hart vasthouden.

Een kort hoofdstukje waarin het cultuurlandschap wat in de breedte verkend wordt, en van waaruit je dus ook rechtstreeks via links naar andere hoofdstukken of onderdelen ervan kan geraken, je zou het als een inleiding tot het eigenlijke onderwerp kunnen beschouwen

En inderdaad in de vijf volgende hoofdstukken wordt er dieper ingegaan op telkens een belangrijk facet van het zo belangrijke culturele leven in wenen rond de eeuwwisseling.

Zo komen achtereenvolgens aan bod:

- Wetenschap (met aandacht voor Ignaz Semmelweis, Ernst Mach, Ludwig Boltzmann, Sigmund Freud en de filosoof Ludwig Wittgenstein),
- Architectuur met behalve het fenomeen van de Ringstrasse, de architecten Otto Wagner en Adolf Loos en een aparte rubriek voor de Wiener Werkstätte,
- Schilderkunst met terecht de meeste klemtoon op leven en wek van Gustav Klimt, maar ook Egon Schiele, Oskar Kokochka en Gerstl worden behandeld,
- Literatuur met schrijvers als Hugo Von Hofmannsthal, Arthur Schnitzler, Robert Musil, Felix Salten en niet te vergeten de meest kritische geest die Wenen of misschien zelfs de wereld voortgebracht heeft: Karl Kraus.
- En ten slotte de muziek, met expliciete aandacht voor Anton Bruckner, Gustav Mahler en Arnold Schönberg.

Een heel pak cultuur met veel ronkende namen uit verschillende disciplines dus. Wenen was dan ook de culturele hoofdstad van de wereld op het einde van de 19de eeuw. Maar we weten hoe deze explosie van culturele activiteiten de nakende de implosie van het Habsburgse wereldrijk (AEIOU – Austria Est Imperare Orbi Universo!) met gouden glans bedekt hield.

Voor wie niet direct zijn tanden wil zetten in standaardwerken als Schorske's Wenen fin-de-siècle of Janik en Toulmins Wenen van Wittgenstein, is deze site bijzonder interessant en biedt binnen klikbereik zeker het belangrijkste van wat deze tijd te bieden had.

Bovendien zijn de verschillende hoofdstukken ruim geïllustreerd.

Inhoudelijk is de tekst heel bevattelijk en leesbaar, ook voor wie dit een eerste kennismaking zou zijn, en dit alles gepresenteerd in een Wiener Werkstätte-achtige omkadering.

De teksten zijn wellicht gedeeltelijk zelf geschreven, maar ook is er veel overgenomen van andere bronnen (die worden doorgaans vermeld). Probleem hierbij is wel dat je dan vaak op herhalingen stuit en dat sommige stukken in de oorspronkelijke taal staan. Enkele passages zijn dan ook in het Engels (Freud) of het Duits (Trakl) geschreven. Een andere presentatiestijl (look) moet je er dan ook bijnemen.

Over de hoeveelheid tekst die aan één bepaalde figuur gewijd wordt valt uiteraard te discussiëren. Opvallend is dat Wittgenstein – toegegeven één van de belangrijkste persoonlijkheden uit die tijd – in verhouding tot andere coryfeeën veel tekst en uitleg krijgt, terwijl andere 'smaakmakers' uit die periode zoals Robert Musil of Alban Berg, nauwelijks aan bod komen. Oververtegenwoordigd zijn ook de gedichten van Hugo Von Hofmannsthal (samen maken ze bijna één zesde van de hele site uit, en dan nog uitsluitend in de originele taal)

Een ander punt van kritiek betreft de slordigheid waarmee interne links soms behandeld worden, zo ga je pas na enige doorklikacties wel eens met een déjà-vu gevoel geconfronteerd worden. Klopt ook, want op een paar plaatsen is er een lus, en draai je voortdurend in een kringetje.

Andere links zijn niet correct opgevangen: een verwijzing naar de biografie van Semmelweis, op www.zol.be brengt je niet op de webpagina van www.zol.be maar op een niet correct gerefereerde subpagina. Na enig zoekwerk geraak je dan toch op de biografie van Semmelweis.

Hier en daar vind je informatie over bepaalde details die bijvoorbeeld anders vermeld staan bij Schorske. Is de breedte van de Ringstrasse bij de een 60 m, bij de ander is deze 25 m. Details dus. Of Anton Bruckner wordt soms Georg Bruckner genoemd. Wat me ook even deed grinniken is dat in het lijstje van de grote (sic!) Weense componisten uit die tijd Alma Mahler vermeld staat.

Regelmatige tikfouten (Ludig in plaats van Ludwig, de 'leideren' van Alma Mahler enz) en onafgewerkte zinnen geven de indruk van overhaastig werk, en dit in een tijd van 'spelling checkers'!

Maar alles bij elkaar een vrij uitgebreid en degelijk overzicht van het culturele Wenen van bij de eeuwwisseling. Om u een idee te geven: zonder de foto's beslaat de tekst toch een 100-tal bladzijden A4.

(bma)

"Te beleven"

Wolfgang A.M.

Mozart werd begin dit jaar 250!

Reden genoeg om te feesten en wij willen daar op een bescheiden manier ons steentje toe bijdragen.

Wolfgang A.M. is te beschouwen als een totaal project, een beetje zoals Wagners Ring der Nibelungen: een vooravond en drie dagen. De vooravond hebben we al gehad; het bezoek aan de tentoonstelling Mozart romantisch in het concertgebouw.

De drie dagen – niet schrikken, net als bij Wagner worden het drie avonden – zijn voorzien in het najaar van 2006.

Wij kunnen al verklappen dat de eerste avond vooral gewijd zal zijn aan Mozart in de literatuur en dat we daar ook het geheim van Mozart gaan onthullen.

De tweede avond, dan vertonen we de film Trolflöjten of de Toverfluit, in een meesterlijke mise-en-scène van Ingmar Bergman en de laatste avond is een primeur voor Zedelgem, een opera op groot scherm, Don Giovanni.

De juiste plaats en data zullen t.z.t. meegedeeld worden

(bma)

"Lezen.... is genieten"

Bibliotheek Zedelgem: de leesgroep

Niet alleen lezen, maar ook de leesgroep is voor vele mensen een verademing. Lezen is vertoeven in een wereld die men graag heeft. Dat gevoel delen met anderen, persoonlijke leeservaringen toetsen aan die van anderen is zeer verrijkend. Bovendien bieden boeken een goed aanknopingspunt voor een goed gesprek.

Dat ondervonden we de voorbije jaren in onze leesgroep van de bib te Zedelgem: een vijftiental enthousiaste lezers die bijeenkomen om te praten over de boeken die ze gelezen hebben. De voorbije maanden stonden vijf boeken op het programma. We genoten van Arthur Japin's schitterend boek "Een schitterend gebrek"; lazen over de nasleep van 'de grote oorlog' in Johanna Spaey's, "Dood van een soldaat"; maakten kennis met het Finland van Arto Paasilinna in "De gifkokkin" en het Cuba dat Cristina Garcia beschrijft in "De gezusters Agüero". Van Malika Mokeddem in "De blauwe mensen" kregen we een beeld van de positie van vrouwen in Arabische landen.

Dat deze boeken aanleiding gaven tot een goed gesprek hoeft geen betoog. De besprekingen verlopen overigens zeer spontaan: na een rondje wat vond jij van het boek graven we wat dieper. Hierbij komen alle mogelijke aspecten aan bod, zowel inhoudelijk, als stijlelementen, de personages...

We gaan naar huis met een bundeltje besprekingen en veel leestips van onze collega's.

Eind september start een nieuwe reeks. Nieuwe titels worden gewikt en gewogen, er is nog niets vastgelegd, maar we denken aan Orhan Pamuk, Jan Siebelink, Pauk Auster....De bib zorgt in elk geval voor voldoende exemplaren en een gezellig plaatsje om op enkele maandagavonden met een tasje koffie of thee onze leeservaringen te delen.

We houden u op de hoogte!

(edu)

"Gehoord"

"Als je een dwaas de maan wijst, kijkt hij naar je vinger"

(Chinees spreekwoord)

Wedstrijd

De Limerickwedstrijd

Tijdens de Kunst(fiets)route werd er een Limerickwedstrijd georganiseerd.
De enige beperking was dat de eerste regel op 'Zedelgem' diende te eindigen.
17 deelnemers hebben hun kans gewaagd.
Een onpartijdige jury lauwerde volgende limericks.
Zij ontvangen hiervoor een boek als prijs.

Eerste prijs:

There was a great artist of Zedelgem
who preferred to paint on pieces of ham
having finished her job
she offered the crop
to the suffering artists of Veldegem

van Bernd Riebe, Brucknerallee 185, D – 41236 Mönchengladbach
geboortejaar: 20th century

Tweede prijs:

Een vrolijke dansgroep uit Zedelgem
die bekend was van Taiwan tot Snellegem
plaatste een bord:
"Veel meisjes tekort"
Een week later kwam er een harem.

van Chantal Soens, Zeggestraat 12, 8200 Sint- Andries
geboortejaar: 1967

Derde prijs:

De kranige kunstenaars van Zedelgem
verheffen dit weekend hun culturele stem
ze schudden echt kunst uit hun mouw
zetten een route op het getouw
vol variatie en zonder creatief gerem

van Geert Stul, Vierschareststraat 30, 8340 Damme
geboortejaar: 1969

In de volgende Toverberg:

- **Anny Aelter**
- **W.A. Mozart**
- **Wolfgang A.M.**
- **Italo Calvino**

De volgende Toverberg verschijnt in de herfst van 2006

Het Beleefde Genot stelt zich tot doel **het culturele en literaire leven in Zedelgem te stimuleren** door het organiseren van evenementen zoals lezingen, uitstappen, literaire salons, filmvertoningen, tentoonstellingen, wedstrijden enz.

Wij wensen zoveel mogelijk mensen te laten genieten van culturele uitingen die niet onmiddellijk voorhanden zijn in onze gemeente.

Daarnaast willen wij impulsen geven om het literaire beleven te bevorderen.

-- ✂ -----

Wens je op de hoogte te worden gehouden van onze activiteiten en wens je Toverberg elektronisch(*) te ontvangen?

Stuur dan een e-mail met je gegevens naar hetbeleefdegenot@scarlet.be of vul hieronder je gegevens in en stuur dit strookje op naar **Het Beleefde Genot**, Doornlaan 8, 8210 Zedelgem

Naam en voornaam

Adres

Telefoon :

e-mail :

is geïnteresseerd in de activiteiten van de Cultureel Literaire Kring **Het Beleefde Genot** en wenst een elektronisch abonnement op Toverberg.

(*) Je abonneren op een gedrukte versie is ook mogelijk, mits opgave van je adresgegevens en door storting van 10 euro op rek. 001-4851739-69 van **Het Beleefde Genot** voor één jaargang (4 nummers) met vermelding 'Toverberg'

**HET BELEEFDE GENOT
CULTURELE EN LITERAIRE KRING**